

ვინც გააუღმებით შეპოცვით, შეპოცნობს სხულს ქროლვაში

ქართული აღმანახის ფურცლებზე შევეცადეთ წარმოგვედინა (ამ ჯერზე მხოლოდ ესკიზურად ტილოს შექმნა კი სამომავლოდ განვიზრახეთ) ესმა ონიანის შემოქმედების სამი იპოსტასი: სახვითი ხელოვნება, მხატვრული სიტყვა და ფილოსოფია. აკი გვყავს ესმა ონიანი – მხატვარი, ესმა ონიანი პოეტი და ესმა ონიანი – მოაზროვნე. ესმას ნაწერების შესწავლა, კომენტირება, ჩაღრმავებული ანალიზი (ტექსტოლოგიური, ფილოსოფიური, ლინგვისტური, ტრანსდისციპლინური თუ კულტურის კვლევების თვალსაწიერიდან) მხოლოდ იწყება და, მაშ, შემდგომი წლების საქმეა, როდესაც გამოჩნდებიან ადამიანები, რომლებიც შეიძლება ჩასწვდნენ მის *გაუთიშვე ვონს*, ლოგიკურ-ტრანსცენდენტულ-ანალიტიკურ-ირაციონალურ აზრთა სიცოცხლესა და ცხოვრებას დრო-უდროობა-მარადიულობისა და სივრცე-უსასრულობის ზე-რეალურ და არაცნობიერ ლაბირინთებში (ისევე როგორც რეალურსა და ცნობიერ სისტემებშიც)... და როგორც ლაბირინთებს სჩვევიათ, აქაც პასუხები ზედაპირზე არ დევს.

ეს ყველაფერი სიტყვა-სიტყვა უნდა იკვლიო, უნდა მისდიო, უნდა მიუხვდე კიდეც... როდესაც აზრი ორნაირი არსებობის ხელიდან მსხლტომი ზღვარს ქროლვა-ასწრაფებით წარმოუდგენლად გაზრდილი სიჩქარით გადასცდება, ამგვარი აზრის სიტყვის სამოსლის შერჩევისას შენს მხატვრულ თუ უფრო ლინგვისტურ გემოვნებას ვერც მხოლოდ მოდური პარადიგმული სქემა-ტაბულები დაგეკმაყოფილებს და ვერც კლასიკური, – ამ საქმეს მარადიული სიტყვაწარმოების ახლებურ ხატშეცვლილ ნაყოფთა სიმრავლე სჭირდება, ოღონდაც შენეული – სიტყვას შენ თავად უნდა დამართო რაღაც არნახული, ამას თავად სიტყვა ვერ დაიმართებს – შენ უნდა შეძლო. ესმა ონიანს საამისოდ არნახული ძალ-ღონე აღმოაჩნდა. მან ეს შეძლო, *ჭეშმარიტთ ჩვენებოდა მრავალფეროვანი და მრავალგულა*.

მაშა ადამი – ვაზტანგ ახალაძე

ესმა ონიანი

ჩანაწერები, ლექსები, ნახატები

ორნაირი არსებობის ხელიდან მსხლტომი ზღვარი

მხოლოდ იმ სულმა, რომელიც ფლობს უდიდესი არსობის მთლიანობას, იცის, დარწმუნებით იცის, რომ მასში მომწყვდეულია ყოველგვარი ძარღვის გროვა, რომელმაც *გაუთიშვე ვონით* მოიცვა თავისი ორნაირი არსებობის ხელიდან მსხლტომი ზღვარი, რომლის *გაუთიშვე ვონი* ყველაზე სრულად განიცდის ადამიანურ გათიშვას, რომლის გონიც თავისი გაუთიშობის ნეტარებით შეუძრევლად დასცქერის ამ გათიშვას („ზე-რეალიზმთან“ დაკავშირებით), ადამიანური ფხიზელი გონისთვის წამიერად (უფრო სწორად დროის თითქმის არარსებულ მონაკვეთში) აერთიანებს ამ გათიშულობას და ხდება თავის გაუთიშობად – ამ შემთხვევაში კი იძლევა ცრუ შთაბეჭდილებას გაუაზრებელ ქვეცნობიერისას, მხოლოდ ასეთ სულს აქვს უფლება, უფრო სწორად აქვს უფლება, ხელი მოკიდოს ამგვარ შემოქმედებას, იწოდოს სიურრეალისტ შემოქმედად. შემოქმედი, რომელიც თავის გაუთიშვე ვონით გამაყრუებლად

¹ იხ.: მაშა ადამი. „ჩემდ დაქრან პოეტები“: წინასიტყვაობა ესმა ონიანის წიგნისა „შენ, უძაღუსო“ (ლექსები და თარგმანი). თბ., საუნჯე, 2013, გვ. 7–25; მისივე „აქ ისე თბილა, როგორც მინ (ესმა ონიანის ლირიკული ხილვები)“. – ჟურნალი „ჩვენი მწერლობა“, 2014, 3, გვ. 62–63; მისივე სიტყვა ესმა ონიანის სხონის საღამოზე. – http://www.king-tamar.net/index.php?option=com_content&view=article&id=348 (რედ.).

² წინამდებარე ჩანაწერში „გაუთიშვე ვონს“ ესმა ხუთჯერ ასხენებს, თანაც აზრობრივად უნათესავებს, უახლოებს „პოეტურად დაკემილ ტვინსა“ და „სრულ“ „მთლიან“ პიროვნებას (შდრ.: Homo Totus, აქვე, გვ. 260). მას ასევე აქვს ლექსი სათაურით „ჩემი გაუთიშვე ვონება“: „მინით დაცულ უხმოობით სარკეულს გარეთ ქარი დაცურავს. / იზღაზნებთან ხეები შავ-ვერცხლისფრად. / უშირალოდ მკვდარი ქარი ლოკავს უძრავ სახურავს. / უმზერს / სქესად დაყოფის საოცარ მიწიერებას / ჩემი ვონება გაუთიშვე“... (რედ.).

მაამებელ საკვებს შექმნის სხვისი ასეთივე გონიანი სულისთვის, ხოლო გამაყრებლად გამოგნებელ და ამგვარად სიხლით თანდათან დამპყრობ-აღმტაცებელ საკვებს – უფრო ნაკლებად მთლიან, ადამიანურ ფხიზელ გონში მოზოზინე ადამიანებისთვის (თავში ნათქვამთან დაკავშირებით).

სულს, რომელიც აბსოლუტურად დარწმუნებულია მის მიერ მოცულის ერთადერთობასა და შეურყეველ ჭეშმარიტებაში, ე.ი. სულს ჭეშმარიტად მორწმუნეს, აქვს უფლება ხელი მოჰკიდოს ამგვარ შემოქმედებას, რადგანაც ის დარწმუნებულია, რომ ყოველგვარი მისი ძერა, ყოველგვარი სახოვანი მისი გამოუმულავნება, გამოვლინება (სულერთია რას დაარქმევენ მას ადამიანები – „ქვეცნობიერს“ თუ „ფხიზელს“) ნაღია, ჭეშმარიტია, რამეთუ ეს გამოვლინება მასში ურყევად მომწყვდეული ჭეშმარიტიანობისა – პოეტურად დაგეშილი ტვინი, ასეთი გაუთიშავი გონი (ძველ ჭეშმარიტებას ვამბობ) ისე ქმნის, რომ ძნელია გარჩევა, როდის გადადის ქვეცნობიერი „ფხიზელში“ და „ფხიზელი“ ქვეცნობიერში. პოეტური „დაგეშვისთვის“ ზღვარი აღარ არსებობს, ამ დაგეშვითაა ძირშივე შეხორცებული და ამით მომსპარი.

მას არ შეუძლია „ქმნას“ გაუაზრებლად, არასგზით, მისი „გაუაზრებელიც“ უკვე პოეტურად გაააზრებულია, რამეთუ დაბადებულია აბსოლუტურად პოეტურ ბუნაგში („პოეტურად დაგეშილი ტვინი“). მისი შემთხვევითი უკვე შემთხვევა არ არის. მისი „ქმნის“ წყარო, ადგილი, სათავე, ეგრეთ წოდებული „პოეტურად მოქცეული მასალით“ საგსე ტიკია, როგორც უნდა დააჭირო, მაინც მხოლოდ „პოეტურად მოქცეულ მასალას“ გამოასხამს – მას აღარ შეუძლია სხვანაირი წარმოება; თუ ადამიანურ ფხიზელ გონებას „ის რაღაც“ შემთხვევითი და გაუაზრებელი ეჩვენება, „სრული“, „მთლიანი“ პიროვნება (გაუთიშავი გონი) ზედმიწევნით გრძნობს მის გამაბრუებელ წარმომშობ ხელშიმოუმწყდევ სათავეს.³

* * *

ჩემი ოთახი.

უნაბისფერი კედლები

ჩამავალ მზეში წითლად შრიალებს.

სტუმრის თავი – შავი ქრიზანთემა.

ჩემი ოთახით მოზღუდულნი;

მეგობრის თავი – სასანთლებში

ყვითელ აბრეშუმებად მისანთებად.

სარკმლის პრიალმა გადაურბინა,

წამოწეულა იგი ტახტიდან,

მთვლემარედ უდევს მტევნის ზურგები.

სიღრმეში, გადასხნილი სარკმლიდან

მამადავითის თეთრი ლებანი

შავ-მწვანე კალთებში სამხსრიდან.

მოწითალო ბურუსის ბიბინში

კედელთან ყავისფერი სკამი მოთხვრილი,

ჩემი ოთახის კედელი

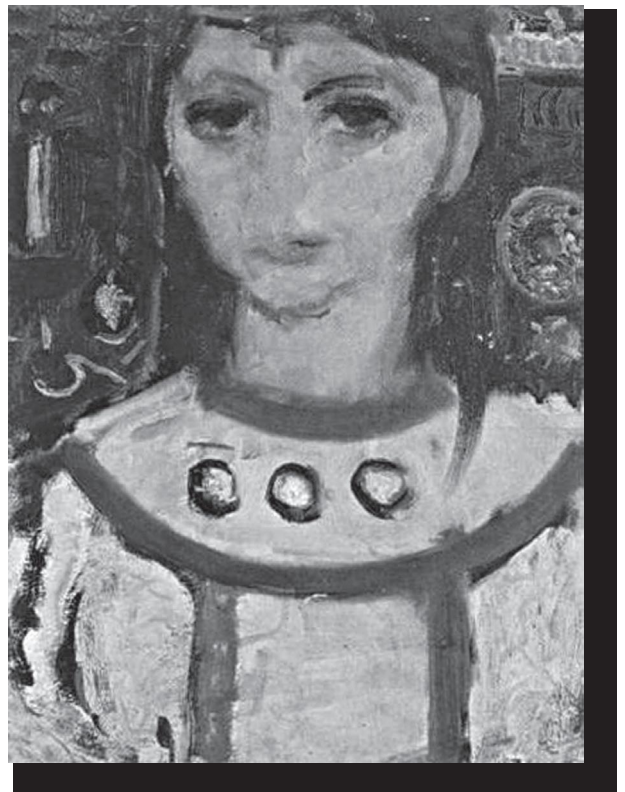
საზურგეში წითელ გრავნილად გახსნილა.

და ჩემი მკლავების თეთრი ერთობა

ახლა ეჩვენებათ თრობად და სიკვდილად,

ასე ვისახებით ახლა ამ განფენით,

ჩემძიერ სახებით შეკრულნი ირგვლივად.

³ ამ ჩანაწერმა სურვილი გავგიჩინა, პარალელურად დაგვებუჭდა ფრაგმენტი სიურრეალიზმის პირველი მანიფესტის ტექსტიდან: „მაშ ასე, მე ვანვსაზღვრავ მას [სიურრეალიზმს] ერთხელ და სამუდამოდ. სიურრეალიზმი [ფრან. surréalisme – ზერეალიზმი]. წმინდა ფსიქიკური ავტომატიზმი, რომლის მიზანია ზეპირად ან წერილობით, ან სხვა ხერხით გამოხატოს აზრის რეალური ფუნქციონირება. აზრის მიერ ნაკარანხევი, თვინიერ ყოველგვარი კონტროლისა გონების მხრიდან, თავისუფალი ნებისმიერი ესთეტიკური ან ზნობრივი მოსაზრებისგან. < ... > ჰკითხეთ რობერ დენსოსს – ერთ ჩვენგანს, ვინც შეიძლება სხვებზე უფრო მოუახლოვდა სიურრეალისტურ ჭეშმარიტებას... დღეს დენსოსი სიურრეალისტურად ლაპარაკობს, რამდენიც მოესურვება. არაჩვეულებრივი სიმარჯვე, რომლითაც იგი სიტყვის ფორმაში ასხამს საკუთარი აზრის შინაგან მოძრაობას... ბაღებს დიდებულ ტექსტებს, რომლებიც იმთავითვე დაეწევისთვისაა განწირული, რადგან დენსოსს მათ ჩაწერაზე ბევრად უფრო მნიშვნელოვანი საქმეები აქვს. იგი კითხულობს თავის თავში, თითქოს გადაშლილ წიგნში, და სულაც არ ზრუნავს იმაზე, გაუფრთხილდეს ამ ფურცლებს, მისი ცხოვრების ქარი რომ ფანტავს“ (ანდრე ბრეტონი. სიურრეალიზმის მანიფესტი, 1924). <http://www.tcf.ua.edu/Classes/Jbutler/T340/SurManifesto/ManifestoOfSurrealism.htm> (რედ.).

თოთო სულის პოეტური ძალმოსილება

ის დიდი პოეტია.

არ სჭირდება ტერენტის შეღავათები.

ზოგიერთს მოწუწუნე, სიკვდილზე მტირალ პოეტად მიაჩნია; მისი ზოგიერთი თავყვანისმცემელიც კი კარგად ვერ გარკვეულა და გარეგნულ ნიშნებს – სიკვდილს, კუბოს, სასაფლაოს, ცრემლს, „დაკრეფილ ხელებს“ და სხვ. გრანელის პოეტური სახის დამახასიათებელ ნიშნებად მიიჩნევს⁴. ტერენტი გრანელის დრამატიზმი კი მისი პოეზიის სულ სხვა არხებით მოგვებერს, ტერენტი გრანელი იმდენად „გასულიერებულია“, რომ გამუდმებით **შემოიცივოს, შემოიდნოს სხეულს გასულიერება-ასწრაფება-ქროლვაში** (ხაზი ჩემია. - რედ.) (მას უსათუოდ ჰქონდა „ასწრაფების“ გემო გაცნობიერებული: „*უიმედო წუთები თურმე უფრო სწრაფია*“, „*სული ჩქარია მრავალ სირბილით*“, „*სული ჩვენი ჩქარია და შეუკავებელი*“). ამიტომ მისი მგრძობელობა უაღრესად, იმდენად განაზებულია, რომ სულ მცირე შერხვევაც კი ტკივილს აყენებს. ტერენტი გრანელის ტრაგიზმი უსათუოდ უნდა შევიგრძნოთ სიცოცხლის უდიდეს სიყვარულად; დიად, იგი დაბადებიდან სიცოცხლესთან გამოთხოვების მომავალ წუთებს ელოდა და განიცდიდა.

ტერენტი გრანელი ვერ გამოსულა სიყვარულის გრძობიდან. მან ვერ დაიხსნა თავი სიყვარულისგან; სიყვარულია მიზეზი მასთან სინანულისაც, ტირილისაც, სიხარულისაც. ადამიანთა უმეტესობა სიყვარულის გამუდმებულ ცვლაშია: მოვა – აქაურობა უყვარს, წავა – იქაურობა. ტერენტის ერთნაირად უყვარს და ერთნაირად არ ავიწყდება. იგი მთლიანად გაჟღერებულია იქაურობის ხსოვნით (ასევე აქაურობის სიყვარულით), იგი მოცულია იქაურობიდან მოყოლილი აქაურობის სხვა დროს უკვე დათმობის მოუშორებელი სევდით, უკვე არსებული განშორების ხსოვნით. იგი წინა წასვლაზე თითქოს სამუდამოდ იყო გამსუბუქებული, გათავისუფლებული, მაგრამ არაჩვეულებრივმა ხსოვნამ, მონატრებამ, თავის დროზე აქაურობის უნაზესი სიყვარულით სიყვარულმა ისევ გაჭოლა დაბრუნების სხივით.

იგი დაბრუნდა სიყვარულის ძალით, მონატრების ერთხელ კიდევ ნახვა-გახსენების ძალით – გასაკეთებელი კი აქ თითქოს აღარაფერი ჰქონდა, მას ამოწურული ჰქონდა ადამიანად მოსვლის მარაგი – მაგრამ დაარღვია და ერთხელ კიდევ ჩაეკრა მკერდში ადამიანობას; თვალცრემლიანი, შეხვედრის, ცნობის სიხარულით გაბრუებული. ამავე დროს ასეთივე ძალითაა მოცული უკვე არსებული განშორების ხსოვნით, რაც აწინდელი განშორების სარკეცაა. მისი დაუვიწყებლობა იქაურობისა (იქ გადასვლისა) არ აძლევს მას საშუალებას თუნდ სულ მცირე ხნითაც კი ბრმად – ადამიანად ყოფნისა, ადამიანურ-მიწიერი ბანგით ცოტა ხნით დასვენება-გაბრუებისა (შეცდომაა – მას რომ სიკვდილისა და ტირილის პოეტად მიიჩნევენ ხშირად; ყველაზე ძლიერად იგი გრძობს სწორედ აქაურობის აქაურულ სიმშვენირეს და სიყვარულს, მისი დათმობის და შემდეგ მისი მონატრების შიშს)...

მაგრამ მასში ადამიანად ყოფნის ენერგია – მარაგი ამოწურულია. ეს „გვემისგარეშე“ დაბრუნებაა; ამიტომ იგი გამუდმებული ხლჩვიის ზღვარზეა: უძმაფრესი მონატრება-სიყვარული და ადამიანური ფეხმოუკიდებლობა; ვერ შეძლება, ვეღარ გაძლება, ადამიანად არსებობის ვერ ცოდნა, ვერ შეთვისება და თანაც მისკენ უდიდესი სიყვარულითა და ცრემლით ლტოლვა. პოეზია – მისი უტყუილო, ნამდვილი ბუნების შედეგია.⁵

ტერენტი გრანელს ჰქონდა გაუმყარებელი, გაუუხემებელი თოთო სული. მისი გონება ძალსხმული იყო ადამიანური ფორმისთვის შესაძლებელი ძალსხმულობით: აბსოლუტურად გაუხრტილებელ-

⁴ აი, რას წერს ალექსანდრე სიგუა: „ტერენტი გრანელის მწუხარე, უსაზღვრო სევდითა და კეშნით აღსავსე ლექსები მოჰგავდა გრივალში მოფარფატე ატმის ფავილებს. < ... > ტერენტი გრანელი ის პოეტია, რომელმაც დაკარგა სამშობლოც, კაციც და საფლავების ლოდებს შერჩა. იგი იყო დამარცხებული საქართველოს გლოვის მუსიკა, სამარიდან ამოსული აჩრდილი, სისხლიანი სულით ცისკენ მაკქერალი, ყველაზე დაწყევლილი დეკადენტი ჩვენს მწერლობაში. არა მხოლოდ ლექსებით, ცხოვრების წესითაც თვითმკვლელობაზე ფიქრი ბევრთათვის ლამაზი არტიტული ჟესტი იყო, ხოლო ტერენტი თავად იჩქაროდა სიკვდილისაკენ. ასეთი განწყობილებითაა შთავონებული მთელი მისი ლირიკა, სადაც იშვიათად ვხვდებით მიწიერი, ელტვის ზეციურს, არამატერიალურს, რომელიც ქარსა და მუსიკაში განხორციელდა. იგი იყო „ღრუბლების პრინცი“; მაგრამ ბედის განაჩენით მიწაზე ცხოვრობდა“ (ალ. სიგუა. ღრუბლების პრინცი“) (რედ.).

⁵ შდრ.: „ის თავიდანვე განწირული იყო დასალუბად, რადგან არ შეეძლო საკუთარ არსებაში პოეტი გამოეცალკეებინა ჩვეულებრივი ადამიანისგან, რომელსაც თბილი ოთახი, ცხელი კერძი, ქალის ხელი, ნათესავი და მეგობარი სჭირდება – წარმოდგენილი კი არა, ნამდვილი!“ (ოთარ ჭილაძე, „გრანელი“, 1969) (რედ.).

გაუძვალელებელ თოთო სინაზე – სულიერების ფონზე; და აი, ეს ხლენვა-დრამატიზმი გამოიხატა ტერენტის პოეზიაში არა სწორედ გარეგნულ „მოვლენა-ატრიბუტთა“ ხშირი ხსენებით, არამედ ლექსის ქსოვილში, ლექსის გარეგან-ვერიფიკაციული და ღრმა არსისმიერი მუსიკის თანხვლომში, ე. ი. ტერენტი გრანელის პოეტურ ძალმოსილებაში. ტერენტი გრანელის საუკეთესო ლექსებში სიტყვათა ერთმანეთთან მიმართება ქმნის მათ გარშემო ველს, რომლის განუმეორებელი მუსიკაც, დახვეწილი ფრთხილი რხევა ზედმიწევნით შეგვაგრძნებინებს პოეტის განცდათა მთელ დრამატიზმს, გვხვევს განუმეორებელ, გამოუთქმელ შეგრძნებათა მიმქროლავ ქსოვილში. ტერენტი გრანელის პოეზიის სხვადასხვა მხარე-წახნაგთა განხილვა მნიშვნელოვანი, მეტად საინტერესო და შრომატევადი საქმეა და ახლა აქ, რა თქმა უნდა, ამის შესაძლებლობა არ არის; ზოგადად კი მისი პოეზიისთვის დამახასიათებელია გულწრფელობა-უმუალობა, მუდმივ-თბილ-საწყის-ადამიანური ინტონაციები (ინტონაციას ტერენტის ლექსებში დიდი როლი აკისრია), გამოხატვის აბსოლუტური უბორკილობა, „უცრურწმენობა“, ცოდნისადმი სრულიად წყნარი, უშიშარი დამოკიდებულება, აბსოლუტური სითავისუფლე – შესრულების ხერხთა დამორჩილების, თავის ნებისად წარმართვის ფონზე – რაც არის ნიშანი მთლიანად განთავისუფლებული, ძალმოსილი, სიღრმეთა ქარტეხილებში მქროლი გონების, იმის, რომ „მე“-ს უკვე ნაშობი ჰყავს თავისთავი და იგი „დაწყებულია“. ტერენტის პოეზიას აქვს ნაზი მუსიკალურ აქროლებადი დენადობა და თან უადრესად ზუსტად გაცოცხლებული, ამომკვირვებული დეტალების საგნობრიობრ ამონათება. ამ პოეზიაში არის გულჩვილ-თოთო-ნაზ-უხრტილო სულისა და განუხრელი, პროფესიონალური უტყუარობით მორგანიზებული, ძლიერი ნების თანაფარდობა. ტერენტი გრანელის სინაზეში ისეთი ძალაა, რომელიც განუხრელად მატულობს და მოიფრქვევა უწყვეტ შუქად თანდათან სიჩქარე-ენერჯის გაზრდა-მომძლავრებით:⁶

„გარშემო იდგა თბილი ჰაერი,
და იყო სივრცე, როგორც ზეწარი,
იყო შეხვედრა სულ სხვანაირი,
შეხვედრა ჩუმი და უეცარი“.

ტერენტი გრანელი – უნიჭიერესი, უმგრძნობიარესი პოეტი, მართალი და შინაგანი სისავსით უკომპრომისო: მარადიულზე მომართული, უფაქიზესი განუწყვეტელი სიმებით ჩახლართულია აქაც და იქაც ქართულ ჭეშმარიტ სურნელში.

ტერენტი გრანელი (მოკლე ფიქრებიდან სამი კონკრეტული გადახვევით)

სოფლის ნატვრა ტერენტისთვის სონეტთა თქმაა;
დაქანებულ ვიწრო ქუჩაზე აკაციის დაცვენილი ნამუსრალეებით
გახვეებული ტილოს ხალათით,
ჯანგისფერ მილში წვიმის ჩუხჩუხა დახურდავებით.
დახარბებული მოფერებას,
გაზაფხულის თბილისის ქუჩებს მარტო მიჰყვება,
ოთახებიდან გამოსულა უცხო სიცხადე,
უცხო ბუბუნი,
დაბრუებული ვარდისფერად აბაჟურები
(„გიჟი ტერენტი“! – ბავშვების ტაში),
ითესებოდა ღია ფანჯრები იასამნის გადალურჯებით,

⁶ კონსტანტინე გამსახურდია 1922 წელს ჟურნალ „ილიონში“ აქვეყნებს წერილს „ტერენტი გრანელის სულიდან საფლავები“, რომელშიც წერს: „ჩვენი თანამედროვეობა მისტიკის სანიშნოს უყურებს. ჩემზე კარგი შთაბეჭდილება მოახდინა ახალგაზრდა პოეტის საოცარი გამბედაობით გამოცემულმა წიგნმა, რომელიც უფრო საოცარ წარწერას ატარებს: „ტ. გრანელი მოდის სისხლიანი საფლავიდან“ < ... > ეს წიგნი უახლეს პოეზიაში ძლიერ თამამი სიტყვაა, მას ჩვენ თავის დროზე, ჯეროვან ყურადღებას მივაქცევთ. საოცარი მატერიალური სიღარიბე ეტყობა წიგნს, მაგრამ ეს აორკეცებს იმ ცრემლიან მჭუნვარებას, რომელიც ასე ძლიერად ჰქრის ამ მინანქრის სტრიქონებიდან“.

გალობასავით ლაზარეთიდან ის გამოსცემს თავის გოდებას
და არ არსებობს სხვათა სიტყვებში უფრო ნამდვილი,
უფრო შემძვრელი,
უფრო დიდი სხვა შეკონება,
„დაო ზოზია“, – იწვის სინაზით, სიცხიანის „დაო ზოზია“,
და ამ სიცხიან შეცხადებასთან ყველაფერი მოგონილი,
უსიცოცხლო დანაზოგია!

სისწრაფისგან ყველაფრის გადაერთიანება არა-ფრად

სიკვდილი არის (არაჩვეულებრივი სიჩქარე) წარმოუდგენლად, ზე-ბუნებრივად სწრაფი დროის
სვლა და სისწრაფისგან მდგრადობა... დროის სვლა-უდროობა! რაც უფრო დიდია მოსაცავი
(არაგეომეტრიული) – მით უფრო მცირე დრო; არაჩვეულებრივი სისწრაფე, არაჩვეულებრივი
სისწრაფით მოცვა; რაც უფრო სწრაფად – მით უფრო ცოტა დრო; შემოუწერელ მოსაცავს,
მოუცავ მოსაცავს სჭირდება უდროობა. მდგრადობა არის წარმოუდგენლად გაზრდილი სისწრაფე!
არაადამიანური სიჩქარე – სისწრაფისგან ყველაფრის გადაშლა, გადაერთიანება არა-ფრად.

სვიმონ ბაბუა (ფრაგმენტი)

სიკვდილი არის სიმსუბუქე, გაქრობა და გასინათლება,
ის უსასრულო სიჩქარეა – ერთბაშ-ყოველი,
სანამ კიდევ ვართ გადასვლის ზღვართან ზე-ბუნებრივად აჩქარებულნი,
გამსუბუქებით, გასინათლებით მოვწყდებით როცა –
ის უსასრულო სიჩქარეა, მით მდგრადობა და ყოველივე;
ერთმდგარი, ერთდრო, ერთარსებული ანუ ერთი – არაფერია.
როგორ ვიერთებთ შიდა სისწრაფით
გამოფუყულ გარეთა ყოფას, სხეულის სოკოს,
სიმძიმე-ჩენჩოს შემოვიცვეთ შიდა ტრიალით,
სისწრაფით შენტქმულ სიმძიმეთა განლევა-დნობა
მიწრიტება, მიწვის სწრაფად შიდა წერტილ-გასაქრობელში.
იქ ჩაინთქმება მიწად თამაში, ადამიანად,
აყვავებული სასაცილო ხეები და ნაკადულები,
ნიავი, სუნი, შრიალა ქარის ქროლვა-ხალისი,
გაფუყული მოლანდებები,
სიყვარულის მარყუჟებით მოქანავე ხორხების შეხრა,
ამ ყოველივეს – ტკბილი თრობით, გაუმაძღრად ველარ მოვეშვით...
ვისაც დაეცა არჩევანის ჩუმი გვირგვინი,
ვისაც სისწრაფის გაგანება შიგნიდან აღნობს,
ის მიაქანებს ქრობის ფრთებით სიმძიმის ძარღვებს,
უახლოვდება ერთ-შენტქმული სისწრაფით მაღლობს.

